

J. S. MERESMAA

PIMEÄN-
KYNSI

Lumola I

KUVITTANUT ELINA ÄIJÄLÄ

Karisto
Helsinki

AAPO

**IBRAHIM
"IMMU"**

USVA

MOLLA

**ELVIIRA
"ELVIS"**

AAPON ISÄ

**LORENZO
"RENZO"**

Psst! Mustakolun kartta löytyy kirjan lopusta.

Hirviöitä ei ole.

Niin meille kerrotaan. Niin meidän halutaan uskovan.

Mutta maailma on moninaisempi kuin aikuiset
ymmärtävät. He uskovat valheisiinsa, koska heillä
ei ole muutenkaan mahdollisuutta.

Lapset näkevät tarkemmin.

He näkevät pimeyden keskellä sen, mille ei ole sanoja.

Sen, mitä ei pitäisi olla olemassa.

He näkevät.

1.

Aapo antoi pistoolin heilua ja iski punaisia aletarroja pakkettiin toisensa perään.

Elettiin kesäloman viimeistä viikkoa, eikä taivaalta tullut vettä – ja missä hän oli? Ei ainakaan fribakiessillä niin kuin oli suunnitellut. Ei, Aapo seiso i kylmäosastolla perkaamassa hyllystä eineksiä, jotka olivat menossa vanhaksi. Se ei ollut hänen ykkösvalintansa ajankuluksi, mutta min-käs teki. Isä tarvitsi hänen apuaan eikä ollut ketään muutaakaan, keneltä pyytää sitä. Uusi myyjä aloittaisi vasta parin viikon päästä.

Reilu kuukausi sitten viimeiset muuttolaatikat oli kannettu sisään taloon, jota Aapon oli tarkoitus kutsua kodiksi tästä eteenpäin. Yksikerroksinen punatiilinen omakotitalo tönötti ison tontin keskellä ympärillään toisia samanlaisia tiilitaloja. Ne oli ripoteltu alueelle kuin kourallinen kädestä heitettyjä legopalikoita. Aapon huoneen ikkunasta ei näkynyt enää vilkasliikenteinen katu ja vastapäinen kerrostalo, vaan kumara omenapuu, jonka haarassa roikkui puolilaho linnunpönttö. Ihmiset puhuivat samalla tavalla kuin vaari,

ja isänkin puheessa oli alkanut korostua paikallinen murre. Täällä naapureita moikattiin, vaikka olisi ollut tilaa väistä. Kaikki oli uutta, erilaista kuin kaupungissa.

Ja pian alkaisi koulu.

Suoraan sanottuna Aapo toivoi, ettei se alkaisi.

Aapo asetti uuden paketin pinoon, joka kohosi tasokär-ryjen päällä kuin huokuva torni. Hän ei huomannut, että tarrapistoolin sylkemä paperinauha kiertyi vaivihkaa pinon ympärille. Kun Aapo sitten kääntyi, hän oli vetää eineslaa- tikot lattialle. Hän syöksähti suoristamaan tornin ja est- mään katastrofin, mutta kompastui tasokärryn pyörivään renkaaseen ja horjahti sivulle.

– Uffhh!

Hän törmäsi johonkin lämpimään. Johonkin joka väisti. Asiakkaaseen, jonka tuloa hän ei ollut kuullut.

– Öhh, s-sori! Aapo änkytti ja koetti löytää tasapainon ilman, että aiheuttaisi lisää tuhoa. Kuinka nolo hän oikein osasi olla?

Aapo varautui sättimistulvaan, mutta asiakas ei ollutkaan yksi Mustakolun lukuisista eläkeläisistä. Hän oli suunnil- leen Aapon ikäinen, mustiin pukeutunut tyyppi, jonka ly- hyen tumman tukan peittämää päätä kehystivät punamus- tat merkkikuulokkeet. Selässä roikkui neonvärejä hehkuva ysärireppu, joka tuskin tarvitsisi heijastimia erottuakseen pi- meässä. Hän oli liikkunut täysin äänettömästi. Aapo arveli hänen tennareidensa pohjien olevan vastaavaa materiaalia kuin viidakoissa hiipivien tiikerien tassuanturat.

ÖHH.
S-SORI!

Tyyppi nosti kättään sen merkiksi, ettei Aapo ollut saanut mitään vakavaa aikaan. Musta paidanhiha nousi ylös. Aapo näki vilahduksen punaista ranteessa.

Hetkinen, oliko tuo...

